

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	.....	
	II <i>Forberedende retsakter</i>	
	Det økonomiske og sociale Udvalg	
85/C 169/01	Udtalelse om niende beretning fra Kommissionen til Rådet – Den europæiske fond for Regionaludvikling	1
85/C 169/02	Udtalelse om forslag til Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om frontmonterede førerværn på smalsporede landbrugs- og skovbrugshjul-traktorer	5
85/C 169/03	Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om bogføring af importafgifter og eksportafgifter, der udgør en toldskyld, og om vilkårene for betaling heraf	6
85/C 169/04	Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om fastsættelse af de betingelser, der skal opfyldes for adgang til den ordning, der i henhold til Den Reviderede Konvention om Sejlads på Rhinen er forbeholdt skibe, der hører til Rhin-skibsfarten	7
85/C 169/05	Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om tredje ændring af forordning (EØF) nr. 1430/79 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter	9
85/C 169/06	Udtalelse om forslag til Rådets direktiv om lempelse af kontrollen af og formaliteterne for statsborgere i medlemsstaterne ved passage over Fællesskabets indre grænser	10

Informationsnummer

Indhold (fortsat)

Side

85/C 169/07

Udtalelse om:

- forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 2727/75 om den fælles markedsordning for korn;
- forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1418/76 om den fælles markedsordning for ris;
- forslag til Rådets forordning (EØF) om generelle regler for produktionsrestitutioner for korn og ris;
- forslag til Rådets forordning (EØF) om visse gennemførelsesbestemmelser til produktionsrestitutionsordningen for korn og ris for så vidt angår kartoffelstivelse 11

85/C 169/08

Udtalelse om teknisk harmonisering og standarder: en ny metode 15

II

(Forberedende retsakter)

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG

Udtalelse om niende beretning fra Kommissionen til Rådet – Den europæiske fond for Regionaludvikling

(85/C 169/01)

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber besluttede den 5. oktober 1984 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for regionaludvikling, som udpegede Moyra A. Quigley til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 15. marts 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 226. plenarforsamling, den 24. april 1985, uden stemmer imod og med 2 stemmer hverken for eller imod, følgende udtalelse:

1. Indledning

1.1. Det økonomiske og sociale Udvalg udtrykker tilfredshed med klarheden og opbygningen af den niende beretning om Den europæiske fond for Regionaludvikling. Den indeholder en lang række omhyggeligt sammensatte oplysninger, som både er let læselige og let tilgængelige. Teksten er klart inddelt og indeholder mange tabeller og figurer. Udvalget sætter pris på de mange forbedringer, der er blevet foretaget i præsentationen i årenes løb, og som har ført til denne høje standard.

1.2. Beretningen skal ses i sammenhæng med fondens hovedmål, nemlig af afhjælpe de vigtigste regionale skævheder inden for Fællesskabet. Udvalget påpeger, at de regionale beskæftigelses- og indkomstmæssige forskelle, der er det væsentligste udtryk for de regionale skævheder, er blevet øget siden fondens oprettelse i 1975.

1.3. Udvalget konstaterer også, at problemet sandsynligvis vil blive forværret fremover. Skønt økonomien i Fællesskabet tilsyneladende har stabiliseret sig, forventes væksten ikke at være tilstrækkelig til at overvinde den forværring, der er sket siden 1979. Udover det generelle problem med regional arbejdsløshed som følge af en utilstrækkelig samlet efterspørgsel og underudvikling inden for basisindustrier, som f.eks. landbruget, vil der fortsat være behov for strukturtilpasninger inden for tekstilindustrien, skibsbygningsindustrien, stål- og maskinindustrien. Med den nye udvidelse af Fællesskabet i 1986 vil de regionale problemer blive større og alvorligere.

1.4. Udvalget hilser med tilfredshed, at man i beretningen erkender behovene både i de underudviklede regioner og i industrier i tilbagegang, men kræver dog endnu en gang en mere effektiv politik til løsning af regionaludviklingsproblemerne, herunder tilvejebringelsen af finansielle ressourcer, der kan måle sig med problemernes voksende alvor.

1.5. Udvalget mener, at en mere effektiv anvendelse af ressourcerne, både de menneskelige og de finansielle, kan bidrage til at mindske de regionale skævheder:

— for det første skal regionernes befolkning have mulighed for at øve større indflydelse på udformningen af deres fremtid. Den nye EFRU-forordning ⁽¹⁾ med sine bestemmelser om regional deltagelse, regionernes egne udviklingsmuligheder og programmering er et mere effektivt middel til at opnå dette, men kun hvis den gennemføres på en sådan måde, at den fremmer regionernes selvtilid og det lokale engagement, og hvis den enkelte regions helt specielle problemer behandles. Udvalget føler, at Kommissionen, der nu har større mulighed for at øve indflydelse på regionalpolitikken, bør lægge vægt på, at foranstaltninger i henhold til forordningen vurderes efter sådanne målestokke og ikke afstemmes efter opnåelsen af mere generelle nationale målsætninger;

⁽¹⁾ EFT nr. L 169 af 28. 6. 1984.

— for det andet skulle det ved omhyggeligt at fastlægge fondens målsætninger og vurdere resultaterne af de anvendte midler til opnåelse heraf være muligt at anvende de finansielle ressourcer mere effektivt. Foranstaltninger af denne art, som foreslås i den nye forordning, vil være en værdifuld begyndelse. Udvalget mener dog, at den analytiske funktion bør udbygges betydeligt, således at man opnår maksimalt udbytte af fondsinvesteringerne og erhverver sig et grundlag for formuleringen af den fremtidige politik.

2. Den niende beretning

2.1. Af den niende beretning fremgår det, at EFRU's bevillinger til støtte til afhjælpning af de regionale skævheder i 1983 beløb sig til 2 010 mio ECU, en stigning på 7,5 % i faste priser i forhold til det foregående år. Af disse blev 100 mio ECU afsat til særlige fællesskabsaktioner. Denne bevilling blev ikke fuldt udnyttet, og en del blev derfor overført til støtteaktioner. Mere end 95 % af støtten gik til fem medlemsstater (Italien, Det forenede Kongerige, Frankrig, Grækenland og Irland), hvorved $\frac{1}{3}$ af Fællesskabets regioner modtog $\frac{1}{3}$ af den samlede støtte. De seks prioriterede regioner inden for Fællesskabets regionalpolitik (Mezzogiorno, Grønland, Irland, Nordirland, de franske oversøiske departementer og Grækenland) modtog 64,1 % af EFRU-støtten i 1983 sammenlignet med 60,6 % i 1982.

2.2. Udvalget ser med tilfredshed på, at midlerne øges, og at de koncentrerer om de prioriterede regioner. Det konstaterer dog, at støtten per capita var højere i visse ikke-prioriterede regioner. Dette er i princippet uønskeligt, og Kommissionen opfordres til at se på, hvordan dette kan gøres til.

2.3. Udvalget er også betænkelig ved, at næsten $\frac{1}{10}$ af EFRU-bevillingerne i 1983 gik til finansiering af infrastrukturprojekter, hovedsagelig energi, vandforsyning og transport. (Udvalget noterer sig den ændring, der er sket i referenceperioden, hvor investeringerne i energiinfrastruktur er blevet mere omfattende end investeringerne i transportinfrastruktur. En sådan forskydning viser behovet for en fleksibel holdning i udvælgelsen af acceptable infrastrukturprojekter). Kun i én medlemsstat blev over halvdelen af fondens støtte anvendt til produktive industriinvesteringer. $\frac{1}{10}$ af de fondsmidler, der blev bevilget til erhvervsinvesteringer, bidrog til at oprette eller bevare 62 000 arbejdspladser. Derudover blev der finansieret 27 studier, og tilskuddene hertil beløb sig til 0,27 % af fonden.

2.4. I 1983 foreslog Kommissionen i henhold til den reviderede nye EFRU-forordning at ophæve sondringen mellem støtteaktioner (underkastet kvoter) og særlige aktioner (kvotafrie). I stedet skulle der indføres vejledende

intervaller for medlemsstaternes andel af støtten, i hvilken forbindelse en stigende del af fondens midler skulle øremærkes til EF-programmer og nationale programmer.

2.5. Formålet med denne udvikling er at fremme en mere integreret anvendelse af de forskellige EF-instrumenter, øge selektiviteten, skærpe koncentrationen om prioriterede regioner samt understrege nødvendigheden af erhvervsinvesteringer, især til fordel for små og mellemstore virksomheder.

2.6. Udvalget tillægger især de nye programforslag stor betydning. Det ser dog med betænkelighed på den konstaterede træghed, hvormed de særlige fællesskabsaktioner iværksættes som følge af vanskeligheder (formodentlig både fra Kommissionens og medlemsstaternes side) ved at overholde programprincippet. Udvalget opfordrer derfor Kommissionen til snarest at overveje, hvordan denne situation kan ændres. Hvis Kommissionen gennemførte en undersøgelse af forvaltningen af de bevilgede midler i medlemsstaterne, kunne dette danne et nyttigt udgangspunkt for at forbedre forvaltningsprocedurens effektivitet.

2.7. EFRU-bevillingerne beløb sig til 7,6 % af Fællesskabets samlede budget i 1983 eller 0,09 % af bruttonationalproduktet i markedspriser. Kommissionen foreslår, at EFRU-bevillingerne for 1983 skal fordobles i faste priser i løbet af de næste fem år. Dette ville øge fondens andel af Fællesskabets bruttonationalprodukt fra 0,09 % i 1983 til ca. 0,17 % i 1988. Udvalget konstaterer dog, at bevillingerne i 1984 kun blev øget med 6,5 % i løbende priser til 2 140 mio ECU eller ca. 1,5 % i faste priser, hvilket skaber store betænkeligheder i Udvalget.

2.8. Bortset fra denne foruroligende udvikling ser Udvalget med tilfredshed på de ændringer, der skitseres i beretningen. De skulle bidrage til at sætte Fællesskabet i stand til at angribe regionaludviklingsproblemerne mere energisk og effektivt. Udvalget mener dog, at selv den foreslåede fordobling af de finansielle ressourcer og en forbedring af procedurerne ikke vil være tilstrækkelig til at imødegå de allerede eksisterende regionale skævheder, eller dem, som vil opstå i de kommende år, især som følge af udvidelsen.

3. En analytisk fremgangsmåde

3.1. Udvalget mener dog, at det skulle være muligt at mindske de regionale skævheder yderligere ved at indtage en mere analytisk holdning til problemerne og deres løsning. Dette ville indebære en klarere definition af målsætningerne, en mere indgående vurdering på planlægningsstadiet af den forventede effektivitet af de foreslåede bevillinger og nøje kontrol med projekter og programmer. Ved at støtte de mest omkostningseffektive projekter og programmer ville man gøre fonden mere effektiv. De største regionale skævheder,

der kræver en EF-indsats kommer netop til udtryk på arbejdsmarkedet og afspejles i arbejdsløshedsprocenten. Udvalget er tilhænger af, at nedbringelsen af arbejdsløsheden (eller skabelsen af beskæftigelse) bør være det fælles kriterium, som med rimelighed kan anvendes til at vurdere værdien af de fleste former for fondsudgifter. Nogle projekter vil naturligvis skabe beskæftigelse på kort sigt. Andre vil forbedre vækstpotentialet og således skabe beskæftigelse på mellemlang eller lang sigt.

4. Problemer

4.1. Konsekvenserne af en mere analytisk fremgangsmåde kan illustreres ved kort at betragte en række problemer, der rejses i beretningen. For at kunne drage mere definitive konklusioner vil det være nødvendigt at gennemføre mere detaljerede undersøgelser og mere forskning, men af de ovennævnte retningslinjer kan man dog drage visse interessante konsekvenser for politikken.

Infrastrukturinvesteringer kontra erhvervsinvesteringer

4.2. I beretningen hedder det, at tildelingen af 90 % af fondens midler til infrastrukturprojekter er for høj en andel; det ville være ønskeligt at øge erhvervsinvesteringerne til de 30 %, der er fastsat i fondsforordningen. Samtidig med at Udvalget tilslutter sig denne konklusion, erkender det dog de meget reelle vanskeligheder ved på nuværende tidspunkt at foretage erhvervsinvesteringer. Ydermere vil balancen mellem de to investeringsarter variere efter omstændighederne, og den nødvendige og voksende koncentration om især dårligt stillede regioner vil resultere i en stigning i infrastrukturinvesteringerne.

4.3. Udvalget mener dog, at en mere konsekvent anvendelse af cost/benefit- og beskæftigelsesanalyser kunne resultere i en nyttig kontrol med infrastrukturudgifterne. Undersøgelser viser ikke blot, at erhvervsinvesteringer i almindelighed er et langt mere omkostningseffektivt middel til at skabe beskæftigelse, men at det også sker, at den tilvejebragte infrastruktur ikke udnyttes fuldt ud. Man må dog heller ikke glemme, at der kan være tilfælde, hvor den eksisterende infrastruktur underudnyttes, men kan være yderst kostbar (f.eks. oliefyret elektricitetsfremstilling), således at nyinvesteringer kunne give industrien og forbrugerne betydelige fordele i form af lavere priser. Det er derfor et spørgsmål om nøje at studere omkostningerne og fordelene ved de enkelte projekter.

4.4. Det er også væsentligt at erkende, at industriprojekter ikke nødvendigvis skaber yderligere beskæftigelse, dvs. man kan konstatere en beskæftigelseseffekt, også uden støtte. Erhvervsinvesteringer bør således altid vurderes på baggrund af et skøn over den faktiske yderligere beskæftigelse. På den anden side ydes der ofte støtte til industrien ud

fra den formodning, at den skabte beskæftigelse vil være evigt. Undersøgelser har vist, at beskæftigelsens varighed varierer meget og i gennemsnit ligger på ca. otte år. Der er noget, der tyder på, at det ville være berettiget med større støtte til projekter, som indebærer forsknings-, produktudviklings- og marketingfunktioner end til simple produktionsanlæg, som sandsynligvis vil være mindre varige. Anvendelsen af beskæftigelseskriteriet gør også støtte til omsættelige tjenesteydelser og turisme fuldt ud berettiget.

Jobskabelse

4.5. Udvalget føler, at der bør sættes mere på en forøgelse af erhvervsinvesteringerne. Med de nuværende begrænsede midler kunne man opnå meget ved at indtage en mere analytisk holdning til hele spørgsmålet om jobskabelse under Regionaludviklingsfonden. Man ved for lidt om effektiviteten af de eksisterende støtteordninger, i hvilken grad de giver valuta for pengene, varigheden af de arbejdspladser, de skaber, forskellige sektorer og industriers bidrag til jobskabelsen, eller de hindringer, de må kæmpe imod. En indgående undersøgelse af disse og dermed forbundne faktorer kunne lette omformuleringen af politikken og forbedringen af de mekanismer, der skal afhjælpe manglerne og sikre, at erhvervsinvesteringerne bidrager mest muligt til at mindske de regionale skævheder.

4.6. Af beretningen fremgår det f.eks., at der i stadig større udstrækning ydes støtte til små og mellemstore virksomheder, hvilken sektor Udvalget gerne ser støttet kraftigt på grund af det særlige bidrag, den kan yde til en regions udvikling. Det kan diskuteres, om begrundelsen herfor er, at mindre virksomheder har vanskeligere adgang til kapitalmarkedene, disse virksomheders større evne til at skabe beskæftigelse, en tendens til at producere en højere andel af yderligere arbejdspladser eller skabelsen af mere varig beskæftigelse end i større virksomheder. Med klare svar på disse spørgsmål skulle man kunne formulere en politik, der har til formål at udnytte de små og mellemstore virksomheders fulde potentiel.

På den anden side kan visse projekter i større virksomheder, som ikke må kæmpe imod de samme praktiske vanskeligheder som de mindre virksomheder, men hvor jobskabelsen ofte kan være yderst bekostelig, have en væsentlig direkte og indirekte beskæftigelseseffekt, sidstnævnte hovedsagelig i små og mellemstore virksomheder. Støtte til sådanne aktiviteter bør være baseret på relevante forhold, herunder »cost effectiveness«, beskæftigelsens varighed og komplementariteten mellem fondsinvesteringerne og regionernes eksisterende økonomiske og sociale struktur.

4.7. Udvalget mener, at Kommissionen i sin støtte til erhvervsinvesteringer bør favorisere de kategorier, hvor investeringens berettigelse kan underbygges grundigt. Endvidere er det vigtigt at tage i betragtning, i hvilket omfang man kan få erhvervsinvesteringernes forskellige aspekter til at supplere hinanden. De skønnede udgifter for fonden ved hvert års yderligere beskæftigelse kunne være et generelt kriterium for en vurdering af effektiviteten af udgifterne.

Nye initiativer

4.8. En række nye initiativer beskrives i beretningen, hvori man især lægger vægt på værdien af at koordinere aktiviteterne under de forskellige strukturfonde. De integrerede pilotforsøgsordninger i Belfast og Napoli, de integrerede udviklingsprogrammer for de vestsotske øer og Lozere samt forslaget om integrerede middelhavsprogrammer, som stadig møder vanskeligheder, selv om Udvalget ved mere end én lejlighed har efterlyst dets iværksættelse, er blandt de væsentligste tiltag inden for Regionaludviklingsfonden. Begrundelsen herfor er, at man ved at fastlægge et sammenhængende program, hvor bidragene fra de forskellige EF-foranstaltninger koordineres, skulle opnå en samlet større effekt, end hvis de gennemførtes individuelt. I beretningen søger man dog ikke at vurdere den synergi, de integrerede aktiviteter skaber. Udvalget foreslår, at man undersøger den økonomiske effekt af de forskellige ordninger, hvori skulle indgå en vurdering af synergi-effekten, beskæftigelseseffekten og fondsudgifterne for hvert beskæftigelsesår, der skabes. Det økonomiske og sociale Udvalg, som lige fra starten har udvist betydelig interesse for de integrerede forslag, kunne spille en rolle i denne forbindelse.

4.9. Resultatet af sådanne studier vil naturligvis være af uvurderlig betydning for fastlæggelsen af den fremtidige politik i forbindelse med integrerede aktiviteter, af de omstændigheder, under hvilke de sandsynligvis vil vise sig mest effektive, og af hvordan midlerne kan udnyttes bedst muligt.

4.10. Derudover ser Udvalget med tilfredshed på, at det ifølge beretningen bliver stadig mere hyppigt, at der gennemføres forudgående undersøgelser inden iværksættelsen af integrerede udviklingsforanstaltninger. Hvis sådanne studier blot lægger særlige behov, ville det anse det for logisk og ønskeligt, at de nødvendige beføjelser og ressourcer blev tilvejebragt for at sikre, at det program for integrerede udviklingsforanstaltninger, der eventuelt måtte blive en følge heraf, i realiteten kunne imødekomme disse behov.

Undersøgelser

4.11. Hvad angår undersøgelser generelt, er det utvivlsomt rigtigt, at man som led i enhver politik, der sigter på at udnytte EFRU-ressourcer så effektivt som muligt, i større

udstrækning bør udnytte muligheden for at gennemføre undersøgelser, inden aktiviteter under fonden påbegyndes. Desuden er det magtpåliggende i denne udtalelse at understrege behovet for langt større kontrol med resultaterne fra Kommissionens side, og at konklusionerne får indflydelse på udformningen af politikken.

Demonstrationsprojekter

4.12. Med den foreslåede vækst i fondens ressourcer vil kravet om, at Kommissionen tager nye regionalpolitiske initiativer, blive øget. Erfaringen har vist, at disse ofte kan have konsekvenser, som man ikke forudså fra starten. I mange tilfælde er det også vanskeligt at forudsige sådanne initiativers kvantitative indvirkning på beskæftigelsen og andre relevante økonomiske variabler. Desuden kan det forekomme, at visse regioner eller stater har opnået en særlig erfaring, som andre kunne drage nytte af ved gennemførelsen af særlige projekter, f.eks. udviklingen af håndværksindustrier eller kooperativer. I sådanne tilfælde foreslår Udvalget, at Kommissionen overvejer i højere grad at anvende demonstrationsprojekter i nogle få egnede regioner. Disse burde undersøges nøje og overvåges omhyggeligt for at belyse fordelene og ulemperne og ville være af uvurderlig betydning for formuleringen af den fremtidige politik for både programmer og projekter.

5. Konklusioner

5.1. Udvalget udtrykker tilfredshed med beretningen, men er dog af den overbevisning, at den burde indeholde flere analyser af fondens aktiviteter. Der er behov for en langt nøjere specificering af målsætningerne under fonden og en bedre vurdering af, hvorvidt midlerne bidrager til at nå målene.

5.2. Denne fremgangsmåde stemmer overens med fondens ånd, selv om man må erkende, at det vil kræve tid og penge at realisere den fuldt ud. Den tiende beretning vil som en afrunding på aktiviteterne under den foregående forordning markere afslutningen på en æra i Regionaludviklingsfonden og således udgøre en ideel lejlighed til at påbegynde en nyvurdering i overensstemmelse med disse retningslinjer.

5.3. Udvalget erkender, at dens forslag vil stille meget store krav til GD XVI's ressourcer. Det anbefaler derfor, at man sætter et tilstrækkeligt antal kvalificerede og erfarne medarbejdere på den opgave at varetage den øgede arbejdsbyrde, som foreslås.

5.4. Sluttelig gentager Udvalget, at de regionale forskelle i arbejdsløsheden er blevet skærpet betydeligt i de seneste år på trods af de øgede EFRU-bevillinger. Det nærer ikke tillid

til, at den planlagte forhøjelse af midlerne over de næste par år vil være tilstrækkelig til at opveje denne udvikling. En positiv og højest ønskværdig forbedring kunne opnås gennem en mere effektiv anvendelse af de eksisterende bestemmelser

til imødekomme af lokalsamfundenes behov kombineret med disse samfunds kraftigere engagement i beslutningsprocessen. Flere vidtgående undersøgelser kunne være en god begrundelse for en kraftig forhøjelse af bevillingerne.

Bruxelles, den 24. april 1985.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslag til Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om frontmonterede førerværn på smalsporede landbrugs- og skovbrugshjultraktorer

(85/C 169/02)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 7. december 1984 under henvisning til EØF-traktatens artikel 100 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslag til ovennævnte direktiv.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser, som udpegede Alberto Masprone til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 10. april 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 226. plenarforsamling, mødet den 24. april 1985, enstemmigt følgende udtalelse:

Udvalget understreger for det første, at der er tale om et vigtigt direktivforslag, hvormed det tilsigtes at forbedre traktorens sikkerhed som led i bestræbelserne henimod en fjernelse af de tekniske hindringer for samhandelen; dette er særlig relevant for smalsporede traktorer, der netop på grund af deres konstruktion let vælter om på siden. Udvalget beklager, at landbruget er den erhvervssektor, der fortsat rammes af det største antal erhvervssygdomme og -ulykker, hvoraf mange har dødelig udgang.

kanne ligeledes godkende, at der udarbejdedes to separate direktivforslag, men ønskede dog, at disse trådte i kraft samtidig for at give konstruktørerne mulighed for at vælge, hvilken type førerværn der skulle benyttes i deres produktion af køretøjer.

Udvalget fastholder denne opfattelse.

Artikel 1 – 1. led

Problemet kunne bl.a. løses gennem øget sikkerhed i forbindelse med traktorens anvendelse, hvilket også kan ses af de forskellige landes statistikker over dødsulykker i landbruget, hvor der i de seneste år er registreret et klart fald. Sikkerheden forringes naturligvis, hvis brugeren foretager ændringer af førerværnet.

Udvalget konstaterer med tilfredshed, at Kommissionen i sit forslag benytter den formulering, som blev foreslået af Udvalget med hensyn til fri højde for denne traktortype.

Artikel 1 – 2. led

Udvalget godkender i hovedsagen bestemmelserne i direktivforslaget, som supplerer de gældende bestemmelser, der kun drejer sig om beskyttelsesanordninger af typen »beskyttelsesbøjler eller førerhus« monteret på samme traktortype. Udvalget noterede sig i øvrigt i sin udtalelse af 6. juli 1983, at Kommissionen sidenhen agtede at forelægge et andet direktiv om førerværn med »to frontmonterede beskyttelsesbøjler«, hvilket det foreliggende forslag da også omhandler. Udvalget

Det foreliggende forslag omhandler i modsætning til det tidligere, som er ved at blive færdigbehandlet af Rådet, foruden mindstesporvidde også maksimal sporvidde. Udvalget forstår ikke rigtigt, hvorfor man har foretaget denne tilføjelse, som ikke forekommer at have nogen teknisk eller juridisk forklaring, og det foreslår 2. led affattet således:

» – mindstesporvidde på begge aksler på under 1 150 mm«.

Artikel 9

Udvalget gør opmærksom på, at der i mange medlemslande findes forskrifter til forebyggelse af ulykker, som kan begrænse brugen af traktorer med to sammenklappelige beskyttelsesbøjler. Det anbefaler derfor, at der i artikel 9 tages hensyn hertil.

»Førerværnet skal enten opfylde bestemmelserne i dette direktiv eller bestemmelserne i forslaget til direktiv (EØF dok. nr. 6276/83) eller bestemmelserne i direktiv 77/536/EØF eller bestemmelserne i direktiv 79/622/EØF.«

Artikel 10

En henvisning til direktiv 77/536/EØF og 79/622/EØF må efter Udvalgets opfattelse indebære, at beskyttelsesbøjler enten kan udføres i overensstemmelse med kravene i det foreliggende forslag til direktiv eller de langt mere vidtgående krav, som gælder for standardtraktorer. Udvalget anbefaler derfor følgende formulering:

Udvalget gør Kommissionen opmærksom på, at teksten på nogle sprog indeholder fejl, som kræver nogle rettelser af redaktionel art.

Endvidere er der blevet forelagt forskellige kommentarer af teknisk karakter til bilagene i direktivforslaget, og disse kommentarer er på ophavsmændenes ansvar blevet tilstillet de pågældende tjenestegrene i Kommissionen.

Bruxelles, den 24. april 1985.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om bogføring af importafgifter og eksportafgifter, der udgør en toldskyld, og om vilkårene for betaling heraf ⁽¹⁾

(85/C 169/03)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 22. januar 1985 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte forslag.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser, som udpegede Paul Broicher til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 10. april 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 226. plenarforsamling, mødet den 24. april 1985, enstemmigt følgende udtalelse:

1. Generelle bemærkninger

1.1. Som begrundelse for sit forslag om fastlæggelse af afgifts- og betalingsregler påpeger Kommissionen, at det er nødvendigt med en omfattende harmonisering på det toldretlige område. Ud fra denne målsætning er det imidlertid ikke tilstrækkeligt at skabe ensartede retsregler på specifikke enkeltområder. Det er også påkrævet, at der foretages en kodificering af alle logisk sammenhørende retsregler, således at man undgår en opsplitning af retsgrundlaget.

sociale Udvalg allerede har afgivet udtalelse, nemlig dels om toldskyldens opståen og dels om, hvilke personer der skal betale denne toldskyld. Det ville derfor være relevant ikke at skille disse retsregler ud i tre separate forordninger, men derimod at sammenfatte dem i én enkelt forordning. I det mindste må det sikres, at de nævnte forordninger vedtages på én gang og offentliggøres i et og samme nummer af EF-Tidende. Kun på denne måde kan der tilvejebringes et klart retsgrundlag og dermed også den fornødne retssikkerhed.

1.2. De foreliggende bestemmelser hænger direkte sammen med andre bestemmelser, hvorom Det økonomiske og

1.3. Man bør derfor også snarest muligt få udarbejdet den toldkodeks, som Det økonomiske og sociale Udvalg gentagne gange har slået til lyd for. Dermed kunne der ydes et væsentligt bidrag til fjernelsen af de endnu eksisterende hindringer på det interne marked.

(¹) EFT nr. C 41 af 13. 2. 1985, s. 5.

2. Særlige bemærkninger

2.1. Artikel 3

2.1.1. I denne artikel fastlægges tidspunktet for bogføringen, dvs. for toldmyndighedernes fastsættelse af afgiftsbeløbet; stk. 1 og 3 omhandler de normale tilfælde, mens stk. 2 omhandler det undtagelsestilfælde, hvor der bliver tale om efteropkrævning.

2.1.2. For systematikens skyld anbefaler Udvalget, at de normale tilfælde placeres i forlængelse af hinanden, således at stk. 3 flyttes op på stk. 2's plads, mens undtagelsen i det nuværende stk. 2 anbringes til sidst.

2.1.3. Hvis man på den måde lader de to sidste stykker bytte plads, bliver det samtidig klart, at bogføringen ved efteropkrævning ikke kun vedrører »de i stk. 1 omhandlede vilkår«, men også vilkårene i stk. 3. I 2. linje i stk. 2 bør der derfor til ordene »i stk. 1« føjes »og stk. 3«.

2.2. Artikel 4

Udvalget foreslår, at man i første sætningsled sletter ordene »stk. 1, 2 og 3« (og i den tyske udgave desuden »für die buchmäßige Erfassung«), idet der i artikel 3, hvortil der her refereres, ikke er omtalt andre frister (og heller ikke andre formål).

2.3. Artikel 5

Efter Udvalgets mening kan man ikke nøjes med at give den betalingspligtige person underretning om afgiftsbeløbets

størrelse. Han må også have oplyst bogføringsdatoen, da denne er afgørende for udregningen af betalingsfristerne. Bogføringen er for myndighederne en intern forvaltningsakt, og følgelig får klareren heller ikke meddelelse om den, selv om underretningen om afgiftsbeløbets størrelse skal ske umiddelbart efter bogføringen. Hvis der f.eks. ligger flere helligdage efter hinanden, kan der blive en væsentlig forskydning mellem de to datoer, hvorved klarerens frist bliver afkortet. Under alle omstændigheder bliver det vanskeligt for ham at føre kontrol med beregningen af fristerne samt at opnå vished for, at beløbets størrelse er blevet meddelt straks efter bogføringen.

2.4. Artikel 12, stk. 1, litra b)

Udvalget foreslår denne bestemmelse ændret. Det finder det ikke holdbart, at en afgiftsskyldner kan nægtes betalingshensstand, hvis en forsinket bogføring i forbindelse med efteropkrævning skyldes forvaltningstekniske årsager (jf. artikel 5, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1697/79).

2.5. Artikel 16

Udvalget anmoder Kommissionen om at tage formuleringen af denne tekst op til fornyet overvejelse. Som artiklen nu er affattet, føres man til den antagelse, at toldmyndighederne er forpligtede til at iværksætte tvangsfuldbyrdelse over for en klarer, som er i restance, også selv om der er stillet sikkerhed. Myndighederne ville dermed kunne få dækket deres fordring både gennem tvangsfuldbyrdelsen og gennem den stillede sikkerhed. Dette ville imidlertid stride mod såvel selve formålet med sikkerhedsstillelse som mod forbudet mod at opkræve et afgiftsbeløb to gange.

Bruxelles, den 24. april 1985.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om fastsættelse af de betingelser, der skal opfyldes for adgang til den ordning, der i henhold til Den Reviderede Konvention om Sejlads på Rhinen er forbeholdt skibe, der hører til Rhin-skibsfarten ⁽¹⁾

(85/C 169/04)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 11. februar 1985 under henvisning til EØF-traktatens artikel 75 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte forslag.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for transport og kommunikation, som vedtog sin udtalelse den 17. april 1985 på grundlag af ordføreren, Roeland Fortuyn's beretning.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 226. plenarforsamling, den 24. og 25. april 1985, mødet den 24. april 1985, enstemmigt følgende udtalelse:

⁽¹⁾ EFT nr. C 48 af 20. 2. 1985, s. 4.

1. Generelle bemærkninger

1.1. I princippet gav Rådet allerede i 1978 og 1979 (Rådets beslutninger af 19. 12. 1978 og 24. 7. 1979) sin tilslutning til en tilpasning af Den Reviderede Konvention af 1868 om Sejlads på Rhinen, den såkaldte Mannheim-Akt. Det kan undre, at Det økonomiske og sociale Udvalg ikke i sin tid blev hørt angående disse beslutninger, så meget mere som de byggede på EØF-traktatens artikel 75, der forudsætter høring af Udvalget.

1.2. Udvalget bifalder imidlertid de dengang trufne beslutninger, som gør det muligt at tilpasse Mannheim-Akten på en sådan måde, at Rhin-skibsfarten beskyttes mod eventuel overdreven konkurrence fra tredjelands flåder, samtidig med at EF-borgernes interesser på ingen måde berøres, og den frie sejlads på Rhinen med fartøjer, der har reel forbindelse med en medlemsstat, fuldt ud sikres.

1.3. Skibsfarten på Rhinen varetages for størstedelens vedkommende af virksomheder, der er hjemmehørende i Rhin-staterne. Det er lidet sandsynligt, at virksomheder hjemmehørende i andre medlemsstater skulle give sig til at drive skibsfart på Rhinen i større omfang end hidtil. Alligevel må principperne om fri bevægelighed i Fællesskabet for personer, varer, tjenesteydelser og kapital fastholdes, og gennemførelsen af en fælles transportpolitik ikke hindres.

For så vidt angår skibsfarten på Rhinen forudsættes der et harmonisk samspil mellem Rhin-skibsfartens internationale statut og Centralkommissionen for Sejlads på Rhinen (CCR) på den ene side, og EF og dets instanser på den anden.

1.4. Med udgangspunkt 1, at et sådant harmonisk samspil mellem de to internationale samarbejdsorganer er påkrævet, billiger Udvalget, at der ved EF-forordning fastlægges bestemmelser, som indebærer, at Centralkommissionens gennemførelsesreglement – som definerer, hvorledes og på hvilke betingelser (herunder navnlig, at der består en reel forbindelse til en af kontrahent- eller medlemsstaterne) der kan afgives erklæring om, at et skib hører til Rhin-skibsfarten – træder i kraft i alle medlemsstaterne.

1.5. Udvalget kan også tilslutte sig såvel udformningen af den vigtige betingelse, at der skal bestå en »reel forbindelse« mellem skibet og den medlemsstat, der afgiver erklæringen, som de regler, der skal sikre dette. Dog må det bemærkes, at det i praksis bliver nødvendigt at agte nøje på, at reglerne herom ikke omgås.

1.6. For at undgå enhver misforståelse er det efter Udvalgets mening bedre og enklere ordret at anføre CCR's gennemførelsesbestemmelser i deres helhed i et bilag til forordningen og dertil blot at føje bestemmelser, som er

nødvendige for at lette kommunikationen mellem CCR og de EF-medlemsstater, der ikke har direkte forbindelse med CCR, samt bestemmelser som skal til, for at foranstaltninger, til iværksættelse af CCR's gennemførelsesbestemmelser kan omsættes til Fællesskabsret.

I den forbindelse bemærkes, at det i CCR's gennemførelsesbestemmelser artikel 1 allerede hedder, at udtrykket »kontraherende stat« også indbefatter alle hermed ligestillede stater – dermed altså også de af EF's medlemsstater, der ikke samtidig er kontraherende stater.

1.7. Hvis den af Kommissionen valgte fremgangsmåde fastholdes, er det af største betydning, at EF-forordningens og CCR-gennemførelsesreglementets bestemmelser stemmer fuldstændig overens, så man så vidt muligt undgår afvigende fortolkninger.

1.8. Med det forbehold, der fremgår af punkt 1.6. og 1.7., og under henvisning til de særlige bemærkninger kan Udvalget godkende forslaget til forordning.

2. Særlige bemærkninger

Udvalget finder, at der i hvert fald bør foretages nedenstående tilføjelser eller ændringer i Kommissionens forslag til forordning.

2.1. 3. betragtning

I overensstemmelse med paragraf 1 i Undertegningsprotokollen bør det nævnes, at attesten kan inddrages, hvis den ikke længere er gyldig.

2.2. 4., 5. og 7. betragtning

I disse betragtninger bør ordet »gennemførelsesbestemmelser« ændres til »gennemførelsesreglement«, hvilket stemmer med den af CCR anvendte terminologi.

2.3. 5. betragtning

Det bør komme til udtryk, at et harmonisk samspil mellem de to internationale retsordninger er nødvendigt.

2.4. 7. betragtning

Efter »vedtages af Kommissionen« tilføjes »i samråd med CCR«.

2.5. Artikel 2, stk. 1

Efter ordet »dokument« tilføjes »som beviser, at fartøjet hører til Rhin-skibsfarten«. Dette stemmer med artikel 2, stk. 1, i CCR's gennemførelsesreglement.

2.6. Artikel 2, stk. 4, 2. afsnit

Dette afsnit bør ændres. I begge de nævnte tilfælde bør Kommissionen sørge for, at de andre medlemsstater bliver underrettet.

Bruxelles, den 24. april 1985.

2.7. Artikel 3, stk. 4, 2. afsnit

Efter »konvention om sejlads på Rhinen« tilføjes »og i forståelse med CCR«.

Gerd MUHR

Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om tredje ændring af forordning (EØF) nr. 1430/79 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter ⁽¹⁾

(85/C 169/05)

Rådet for De europæiske økonomiske Fællesskaber besluttede den 22. januar 1985 under henvisning til artikel 198 i EØF-traktaten at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte forslag.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser, som udpegede Paul Broicher til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 10. april 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 226. plenarforsamling, mødet den 24. april 1985, enstemmigt, idet dog 2 stemte hverken for eller imod, følgende udtalelse:

1. Udvalget udtrykker tilfredshed med Kommissionens forslag om, at der også skal kunne opnås afgiftsgodtgørelse eller -fritagelse, selv om procedurebestemmelserne ikke er blevet overholdt.

2. Samtidig indføres der nye artikler i grundforordningen, hvorefter beføjelser til at træffe afgørelse om afgiftsgodtgørelse eller -fritagelse, der hidtil har påhvilet Kommissionen, nu overgår til medlemsstaterne.

2.1. En sådan decentralisering er rimelig. Den fremskynder beslutningsprocessen til gavn for både myndigheder og erhvervsliv.

3. Udvalget er enig i, at retten til godtgørelse eller fritagelse bør bortfalde i de tilfælde, hvor den manglende overholdelse af procedurebestemmelserne skyldes grov forsømmelse eller urigtigheder fra klarerers side. Det skal imidlertid påpege, at der er en fejl i den tyske udgave af kommissionsdokumentet, idet selv den mindste forsømmelighed her betragtes som udelukkelsesgrund.

4. Udvalget henstiller, at man i artiklerne 4a), 6a), og 11a), der skal indføres i grundforordningen, sletter stk. 3, ifølge hvilket afgiftsgodtgørelsen eller afgiftsfritagelsen ned-

sættes med 10 %, dog højst med 1 000 ECU. En sådan nedsættelse er ubegrundet og ville desuden medføre retlig forskelsbehandling af sammenlignelige fænomener.

4.1. Da det er klarerers opgave at bevise, at forudsætningerne for kravet er opfyldt, kan toldmyndighedernes kontrol begrænses til afgørelsen af, om beviserne kan anerkendes som tilstrækkelige eller ikke. Selvstændige undersøgelser behøver de ikke at foretage, og gebyret kan derfor ikke begrundes med, at der er tale om administrative ekstraomkostninger.

Da nedsættelsen ifølge Kommissionen »bevarer sin karakter af egne indtægter for Fællesskaberne«, kommer hertil, at det efter Udvalgets opfattelse er uacceptabelt, at Fællesskaberne opkræver et gebyr for et stykke arbejde, som medlemsstaterne udfører. Det ville være konsekvent, om administrationsgebyret, i overensstemmelse med normal praksis, tilfaldt medlemsstaterne.

4.2. Nedsættelsen kan heller ikke begrundes med, at der er tale om et »pædagogisk« gebyr, »som skal få de pågældende til at overholde procedurereglerne«. Hvis en sådan

⁽¹⁾ EFT nr. C 22 af 24. 1. 1985, s. 10.

foranstaltning ikke skal forekomme vilkårlig, måtte Kommissionen også true med bøder i alle andre tilfælde, hvor procedureregler overtrædes. Men det sker ikke.

4.3. Uanset hvordan nedsættelsen karakteriseres, er det særdeles tydeligt, at der bliver tale om forskelsbehandling af sammenlignelige fænomener, når man jævnfører med artikel 9, stk. 2a) i Rådets direktiv 79/623/EØF af 25. juni 1979 om toldskyld, som fastlægger reglerne for ophør af en toldskyld, der er opstået som led i en toldprocedure. Opstår

der nemlig toldskyld, fordi toldgods til udførsel ikke er frembudt for toldvæsenet, så ophører denne toldskyld, når varerne påviseligt er udført. I forbindelse med denne overtrædelse af procedurereglerne sker der altså fritagelse for eller godtgørelse af hele afgiftsbeløbet, skønt der er tale om toldgods og om en tilsvarende administrativ indsats med at fastslå varens identitet.

En sådan forskelsbehandling anser Udvalget af principielle juridiske grunde for uacceptabel.

Bruxelles, den 24. april 1985.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslag til Rådets direktiv om lempelse af kontrollen af og formaliteterne for statsborgere i medlemsstaterne ved passage over Fællesskabets indre grænser ⁽¹⁾

(85/C 169/06)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 4. februar 1984 under henvisning til EØF-traktatens artikel 100 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte forslag.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser, som udpegede Bernard Mourgues til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 10. april 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 226. plenarforsamling, mødet den 24. april 1985, enstemmigt følgende udtalelse:

1. I henhold til artikel 3, litra c, i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab skal hindringerne for den frie bevægelighed for personer, tjenesteydelser og kapital mellem medlemsstaterne fjernes.

2. Efter undertegnelsen af traktaten er der opstået vanskeligheder, som har gjort det umuligt at opfylde denne målsætning og dermed indgive EF-landenes indbyggere en bevidsthed om at tilhøre Fællesskabet. Stats- og regeringscheferne gav derfor den 25. og 26. juni 1984 udtryk for deres vilje til at fremskynde skabelsen af borgernes Europa og med henblik herpå hurtigst muligt at få afviklet told- og politikontrollen.

3. Udvalget udtrykker tilfredshed med denne politiske viljesytring, som markerer et vendepunkt i EF's udvikling; resultatet vil blive mere ensartede regler ved EF's interne grænser, hvor man især tager afsæt i en yderligere forbedring

af ordningen de steder, hvor den i kraft af bilaterale aftaler i forvejen er bedst (Benelux – Frankrig/Tyskland). Udover at omtale forbedringer og lempelser for EF-rejsende ved passage over vej- og jernbanegrænseovergange mellem EF-landene bør man også nævne medlemsstaternes lufthavne.

Udvalget finder det beklageligt, at der fortsat hersker dårlige forhold i Bruxelles' lufthavn, Zaventem, og opfordrer Kommissionen til at rette henvendelse til de belgiske myndigheder for snarest at få fjernet de ulemper, der beklageligvis stadig består (f.eks. ved at indføre særlige gennemgange for EF-borgere).

4. På denne baggrund fortjener forslaget til Rådets direktiv, som vil sikre borgerne en væsentlig større bevægelsesfrihed, at blive modtaget særdeles positivt. Nedenstående bemærkninger og forslag vedrører ledsageforanstaltninger, som vil kunne fremskynde den harmonisering af bestemmelserne, der er nødvendig for at skaffe hindringerne af vejen. I denne forbindelse skal også nævnes hurtigere indførelse af

⁽¹⁾ EFT nr. C 47 af 19. 2. 1985, s. 5.

EF-passet, som i nogle medlemsstater beklageligvis er stærkt forsinket i forhold til det fastsatte tidspunkt, 1. januar 1985.

5. Ud over harmoniseringen af gældende bestemmelser skal det påpeges, at visse medlemsstater tror at kunne løse deres monetære problemer ved at foretage en omfattende valutakontrol med de rejsende. Denne kontrol – hvis retlige grundlag er omtvistet – påhviler toldmyndighederne, og den er til skade for personers frie bevægelighed.

6. For at løse dette påtrængende problem må der derfor endnu engang peges på nødvendigheden af at videreudvikle den monetære samhørighed på EF-plan og gøre fremskridt i retning af en fælles valuta.

7. Hvad angår kontrollen med varer af ikke-kommerciel karakter, som medtages af rejsende, er det ønskeligt med en

yderligere harmonisering på det beskatningsmæssige område, og samtidig bør man hæve grænserne for, hvor meget der afgiftsfrit må indføres.

8. Spørgsmålet om kontrollen ved EF's eksterne grænser er særdeles vigtigt. Så længe der ikke sker en styrkelse af samarbejdet mellem de kompetente myndigheder og en harmonisering af udlændingelovgivningen, kan det få den uheldige konsekvens, at gennemførelsen af den frie bevægelighed inden for EF forsinkes.

Udvalget udtrykker forundring over, at dette spørgsmål kun berøres i direktivforslagets begrundelse, og at der ikke fremsættes konkrete forslag.

9. Det er klart, at de kontrolforanstaltninger, som oprettholdes i direktivet, efter afdelingens mening må betragtes som den sidste etape, inden persontrafikken mellem medlemsstaterne gøres totalt fri.

Bruxelles, den 24. april 1985.

Gerd MUHR

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om

- forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 2727/75 om den fælles markedsordning for korn;
- forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1418/76 om den fælles markedsordning for ris;
- forslag til Rådets forordning (EØF) om generelle regler for produktionsrestitutioner for korn og ris;
- forslag til Rådets forordning (EØF) om visse gennemførelsesbestemmelser til produktionsrestitutionsordningen for korn og ris for så vidt angår kartoffelstivelse ⁽¹⁾

(85/C 169/07)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 13. december 1984 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte forslag.

Det forberedende arbejde henvistes til Landbrugsafdelingen, som udpegede Luigi della Croce til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 11. april 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 226. plenarforsamling, den 24. og 25. april 1985, mødet den 25. april 1985, enstemmigt følgende udtalelse:

1. Indledning

1.1. Kommissionens forslag tager sigte på en gennemgribende ændring af den nuværende ordning vedrørende stivel-

seholdige produkter. Stivelsessektoren er meget omfattende og dækker dels basisprodukter (majs, hvede, ris og kartofler) og dels stivelse til industriel anvendelse (inden for levnedsmiddelindustri, papirindustri, kemisk industri, tekstilindustri m.v.).

⁽¹⁾ EFT nr. C 341 af 21. 12. 1984, s. 4 og 5.

1.2. Hidtil er der blevet ydet en restitution til stivelsesproduktionen, uanset hvilken anvendelse stivelsesproduktet var bestemt til.

1.3. Man har også søgt at sikre kartoffelstivelsesproducenterne et rimeligt indkomstniveau gennem ydelsen af en garanteret mindstepris og en særlig, såkaldt »ligevægtspræmie«.

1.4. Efter den nye ordning skal der ikke længere ydes restitutioner til stivelse anvendt i produkter, som er omfattet af den fælles landbrugspolitik importbeskyttelse, mens der til gengæld indføres restitution for stivelse til industriel anvendelse.

1.5. Udvalget har tidligere udtalt sig om disse spørgsmål, navnlig i to udtalelser afgivet den 1. marts 1978 ⁽¹⁾, resp. den 28. februar 1980 ⁽²⁾. I førstnævnte udtalelse indtog Udvalget en generelt afvisende holdning til forslaget om ophævelse af stivelsesrestitutionerne. I sidstnævnte udtalelse var Udvalget ganske vist positivt stemt over for en tilpasning af restitutionerne, men understregede samtidig eftertrykkeligt det nødvendige i, at der i Kommissionens forslag måtte tages højde for kravet om beskyttelse af stivelsessektoren.

1.6. Udvalget vil kun kunne godkende Kommissionens forslag, dersom de generelle og særlige bemærkninger nedenfor tages til følge.

2. Generelle bemærkninger

2.1. Kommissionens forslag, der har baggrund i nogle tidligere udstukne retningslinier, sigter på at indsnævre anvendelsesområdet for restitutioner til stivelsessektoren, men samtidig søges realiseret en målsætning om at gøre det muligt for de industrier, der fremstiller produkter, som ikke er beskyttet af den fælles landbrugspolitik, at forsyne sig med EF-stivelse til priser, som er konkurrencedygtige i forhold til dem, der gælder for købere i tredjelande.

2.1.1. Kommissionen foreslår således en gennemgribende ændring af den gældende ordning, som den betragter som forældet i lyset af de nye retningslinier for den fælles landbrugspolitik, som den gerne ser konkretiseret.

2.2. Set i industripolitisk perspektiv kan man tilslutte sig målsætningen, eftersom den fordel, der gives de industrier, som anvender stivelse til fremstilling af produkter, der ikke er beskyttet gennem den fælles landbrugspolitik, må betragtes som en både vigtig og positiv ting.

2.2.1. Beslutningen om, under fastholdelse af princippet om fællesskabspræferencen, at sikre nye afsætningsmarkeder for landbrugsprodukter kan ligeledes tiltrædes.

2.3. På den anden side forekommer forslagene ikke at være i samklang med en præcist opbygget og målrettet model for en landbrugspolitik, – noget som Kommissionen ellers ved andre lejligheder har efterlyst og i øvrigt har igangsat bestræbelser henimod.

⁽¹⁾ EFT nr. C 101 af 26. 4. 1978.

⁽²⁾ EFT nr. C 146 af 16. 6. 1980.

2.3.1. Det er derfor ønskeligt, at Kommissionen og Rådet udarbejder et program på mellemlang og lang sigt for landbrugspolitikken, således at man får en præcis referenceramme for nye bestemmelser og for ændring af de gamle, og hvor der også tages højde for den fornødne sammenknytning med industripolitikken.

2.4. De foreliggende forslag har tydeligvis berøring med prispolitikken for kornprodukter, hvor Kommissionen jo kræver en prisnedsættelse på 3,6 % for produktionsåret 1985/86. På den ene side tilsigter denne politik en indsnævring af forskellen i priserne på det fælles marked og på verdensmarkedet og virker dermed til gunst for stivelsesproducenterne, men på den anden side sænker den også indtjeningen hos EF-landbrugerne, som nærmest konstant har været udsat for stigende faktoromkostninger og faldende priser på deres produkter.

2.5. De nye forordninger kan ikke undgå at få negative følger for levnedsmiddelindustrien ved at hæve dennes omkostningsniveau og dermed indebære risiko for højere priser og for en vis stigning i anvendelsen af stivelseserstatningsprodukter. Hertil kommer, at forslagene ikke engang sikrer de dele af levnedsmiddelindustrien, som ikke er beskyttet af den fælles landbrugspolitik, samme behandling som andre ikke-beskyttede industrier, såsom den kemiske og den bioteknologiske industri.

2.5.1. Udvalget skal i øvrigt pege på, at majssemuljeindustrien, som afsætter 90 % af sine produkter til levnedsmiddelsektoren, vil komme ud i alvorlige vanskeligheder.

2.5.2. På baggrund af de to bemærkninger ovenfor vil det være klart, at der er behov for kompenserende foranstaltninger og overgangsordninger.

2.5.3. Man bør i øvrigt også lade majs nyde godt af de nye bestemmelser, når det gælder afsætningen til de sektorer, som ikke er beskyttet af den fælles landbrugspolitik.

2.6. En større anvendelse af erstatningsprodukter, – noget som også vil have negative konsekvenser for afledte industrier, der anvender stivelse udvundet på basis af korn og kartoffelmel, – er en risiko, som ikke må undervurderes.

2.6.1. Priserne på petrokemiske erstatningsprodukter vil formentlig følge en nedadgående tendens, og hvis der ikke indføres en ny ordning, vil de komme i en fordelagtig konkurrenceposition. Vegetabiliske produkter uden afgiftsbeskyttelse efter landbrugsordningerne som f.eks. modificeret stivelse (pos. 39.06) er kun svagt eller slet ikke importafgiftsbelagt.

2.6.2. Også her må der træffes de nødvendige forholdsregler for at undgå, at der sker et fald i anvendelsen af EF-producerede råvarer.

2.7. De foreslåede foranstaltninger vil få nogle konsekvenser for produktionen af kartofler til kartoffelmelfremstilling, som ikke kan forudses i øjeblikket, men som kan vise sig at være negative.

2.7.1. Den garanterede mindstepris, som fortsat skal opretholdes, bør være forenelig med prisen på korn og på sukker.

2.7.2. Afviklingen af den såkaldte »ligevægtspræmie« til kartoffelavlere opvejes ikke tilstrækkeligt af anvendelsen af koefficienten 1,65 med majs som basisprodukt i forbindelse med beregningen af restitution. Koefficienten bygger således ikke på nogle tekniske data.

2.7.3. Desuden må der tages højde for de vanskeligheder, som kartoffelavlerne befinder sig i. Deres bedrifter er beliggende i områder med meget karakteristiske jordbundsforhold og klimatiske betingelser, hvor kartoffelen er den vigtigste afgrøde.

2.7.4. Derfor kræves der foranstaltninger, som ikke skader kartoffelavlerne, og som samtidig ikke skaber konkurrenceforvridning og forfordeling.

2.8. En af de mest negative sider af forslaget er, at man overlader det til forvaltningskomiteen på et senere tidspunkt at opstille listen over de produkter, som skal være omfattet af restitutionerne.

2.8.1. Det er umuligt at afgive en præcis udtalelse uden at have nøjagtigt kendskab til, hvor stor en del af industriektoren, der vil være omfattet af den nye ordning. Den bør være udstrakt til alle varer i den fælles toldtarif, undtagen dem der er beskyttet gennem en variabel importafgift i henhold til den fælles landbrugspolitik.

2.9. I begrundelsen for Kommissionens forslag gøres der med rette opmærksom på, at også sukker er en konkurrerende råvare i forhold til den stivelse, der er bestemt for brugerindustrien, men det bliver ved denne bemærkning, idet der ikke tages højde herfor i forslagene.

2.9.1. Sakkarose spiller faktisk en rolle som konkurrerende produkt, og tidligere var de to ordninger for stivelse og sakkarose meget tæt forbundet, eftersom de to produkter befandt sig på samme marked.

2.9.2. Når man kender forslaget vedrørende sakkarose, vil det være muligt at fremsætte en mere præcis og fuldstændig udtalelse.

2.10. I følge Kommissionens forslag skal den nye ordning træde i kraft den 1. august 1985, og der er dermed ikke nogen mulighed for at indføre en overgangsordning.

2.10.1. Dette er næppe gennemførligt, og hvis den foreslåede dato fastholdes, vil de oven for påpegede vanskeligheder blive skærpet i en sådan grad, at det vil få yderst alvorlige følger for visse industrierhverv.

2.11. På baggrund af ovenstående bemærkninger mener Udvalget, at Kommissionens forordningsforslag påfører korn- og kartoffelavlens samt levnedsmiddelindustrien og de øvrige brugerindustrier en lang række problemer og risici.

3. Særlige bemærkninger

3.1. »Forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 2727/75 om den fælles markedsordning for korn«.

3.1.1. Artikel 1

3.1.1.1. Udvalget foreslår, at stk. 1 i den nye artikel 11 affattes således:

»1. Der kan ydes produktionsrestitutioner til stivelse fremstillet af majs, blød hvede, kartofler og til majssemulje, der anvendes til fremstilling af visse varer.«.

3.2. »Forslag til Rådets forordning (EØF) om generelle regler for produktionsrestitutioner for korn og ris«.

3.2.1. Artikel 1, stk. 1

3.2.1.1. På linje med det, der foreslås i punkt 3.1.1.1, foreslår Udvalget følgende formulering af stk. 1 i artikel 1:

»1. Der ydes produktionsrestitutioner til fysiske eller juridiske personer, der fremstiller stivelse af hvede, majs, ris, kartofler eller majssemulje.«.

3.2.2. Artikel 1, stk. 2

3.2.2.1. Bortset fra de fordele, der knytter sig til den nye ordning, vil den omstændighed, at ydelsen af restitution begrænses til stivelse og kartoffelmel anvendt til fremstilling af de varer, der er opført på den i stk. 3 omhandlede liste – og dette er det centrale punkt i forslaget – få negative virkninger for de beskyttede sektorer i den fælles landbrugspolitik med risiko for prisstigninger på levnedsmidler, større anvendelse af erstatningsprodukter og ulemper for majssemuljeproducenterne.

3.2.2.2. Disse risici bør fjernes gennem ledsageforanstaltninger.

3.2.3. Artikel 1, stk. 3

3.2.3.1. Varelisten bør præciseres i bilaget til forslaget og vedtages af Rådet, idet henvisningen til senere beslutning i andre organer gør det umuligt, uden nærmere præcisering, at vurdere forordningens anvendelsesområde og dermed forordningens virkninger i forhold til den nuværende situation.

3.2.3.2. Spørgsmålet er, om det er bedst at anvende en positiv- eller en negativ-liste. Valget må først og fremmest træffes ud fra hensynet til det nødvendige i at fremme nye afsætningsmarkeder for EF-produktionen, idet forskningen og investeringerne bør ledes i denne retning.

3.2.3.3. Udvalget ønsker at få lejlighed til at udtale sig om indholdet af enhver liste over specifikke produkter, som måtte figurere i et eventuelt addenda til den foreslåede forordning.

3.2.4. Artikel 2, stk. 2

3.2.4.1. Der må ske en præcisering af reglerne for forudgående godkendelse fra de ansvarlige myndigheder i medlemsstaterne. Der bør også gælde klare og strenge regler for udøvelsen af kontrollen med tilladelsen, men dog uden at der lægges unødvendige hindringer i vejen for handelsstrømmene; gennem kontrollen må det således hindres, at stivelse, der tilgodeses med restitution, ender i sektorer, der er udelukket fra restitution, da der i modsat fald vil opstå alvorlige konkurrenceforvridninger.

3.2.5. Artikel 3

3.2.5.1. Den månedlige fastsættelse af produktionsrestitutionen kan accepteres, forudsat intervallet ikke er under en måned, og at der indføres en ordning med forudgående fastsættelse, dækkende 11 måneder plus den igangværende måned.

3.2.5.2. Betingelsen om, at restitutionen skal fastsættes under hensyntagen til »mulighederne og vilkårene for stivelses anvendelse«, er ikke særlig klar.

3.2.6. Artikel 4

3.2.6.1. Fastsættelse af produktionsrestitutionen ved licitation er ikke nogen acceptabel fremgangsmåde, fordi den tilgodeser de store virksomheder på de små virksomheders bekostning; den gør det ikke muligt for industrien at fastsætte priserne i rimelig tid og harmonerer desuden ikke med det i punkt 3.2.5.1 fremsatte krav om en forudgående fastsættelse.

3.2.7. Artikel 7

3.2.7.1. Selv om en hurtig løsning af problemet er påkrævet, kan man vanskeligt se, at den nye forordning

skulle kunne træde i kraft den 1. august 1985. Det er dog nødvendigt, at man uophødelig indfører en ny ordning for de ikke-beskyttede sektorer. Desuden kan de gældende bestemmelser for beskyttede produkter kun ændres gradvist og under hensyntagen til de generelle og særlige bemærkninger i denne udtalelse.

3.2.8. Bilag

3.2.8.1. De i bilaget (3. og 4. kolonne) omhandlede koefficienter til beregning af restitutionen synes fastsat ud fra diskutabile kriterier.

3.2.8.2. Når man ikke kender de objektive data, koefficienterne bygger på, er det umuligt at vurdere dem.

3.2.8.3. Det ville imidlertid være ønskeligt, om Kommissionen forsynede bilaget med nogle forklarende bemærkninger.

3.2.8.4. Endelig stiller Udvalget det spørgsmål, om det ikke ville repræsentere en forenkling, dersom der blev givet en ensartet restitution pr. ton stivelsesholdigt produkt. Det anmoder Kommissionen om at se nærmere på dette spørgsmål.

3.3. »Forslag til Rådets forordning (EØF) om visse gennemførelsesbestemmelser til produktionsrestitutionsordningen for korn og ris for så vidt angår kartoffelstivelse«.

3.3.1. Bemærkningerne under punkt 2.7 til 2.7.4 har også gyldighed for dette forordningsforslag.

3.3.2. Den koefficient på 1,65, som foreslås af Kommissionen, bør efter Udvalgets mening ændres på grundlag af en ny beregning byggende på let kontrollerbare objektive kriterier. Skulle sådanne mangle, bør Kommissionen foreslå en anden ordning, der tager højde for det nødvendige i at opretholde indkomsterne hos de landbrugere, som har uensartede rammebetingelser, og samtidig dæmper op for enhver konkurrenceforvridning til skade for stivelsesproducenterne.

Bruxelles, den 25. april 1985.

Gerd MUHR

Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om teknisk harmonisering og standarder: en ny metode

(85/C 169/08)

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber besluttede den 14. februar 1985 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser, som udpegede Gordon Pearson til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 10. april 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 226. plenarforsamling, mødet den 25. april 1985, med 52 stemmer for og 39 stemmer imod, mens 1 stemte hverken for eller imod, følgende udtalelse (afstemning med navneangivelse):

1. Indledning

1.1. Udvalget godkender den nye metode, som Kommissionen foreslår for at overvinde vanskelighederne ved at fjerne tekniske handelshindringer. Det er tydeligt, at den nuværende ordning ikke har fungeret så effektivt, som den burde, hvilket har ført til, at EF's interne marked er langt fra at være en realitet.

1.2. Den foreslåede ordning for lovgivningsharmonisering skulle kunne begrænse produktionen af overdrevent detaljerede direktiver om enkeltprodukter og føre til store fremskridt i fjernelsen af lovgivningsbaserede, tekniske handelshindringer. Dette er af afgørende betydning for etableringen af et stærkt internt marked. Udvalget finder det utilstedeligt, at Rådet i så høj grad har forsinket fremskridtene på dette område. Det opfordrer Rådet til fuldt ud at støtte gennemførelsen på både nationalt plan og EF-plan af den nye og mere praktiske metode.

1.3. Vækst i økonomien kræver et bredt grundlag bl.a. omfattende følgende: Frie varebevægelser inden for det interne marked, harmoniseret beskatning, mulighed for kapitaloverførsler. Teknisk harmonisering er en del af dette grundlag, som skal udbygges hurtigt, hvis EF skal nå op på det niveau, som de vigtigste konkurrenter befinder sig på.

2. Generelle bemærkninger

2.1. Udvalget bemærker, at de foreslåede harmoniseringsforanstaltninger alle falder ind under Rom-traktatens artikel 100, men forudsætter, at der er risiko for konflikter mellem gennemførelsen af europæiske standarder og den fortsatte brug i praksis af frivillige standarder i medlemsstaterne. Det er prisværdigt, at der lægges vægt på kvalitetsgarantien for produkter, som fremstilles inden for direktivernes rammer, og på medlemsstaternes pligt til at acceptere produkter, som er fremstillet i EF under overholdelse af de væsentlige krav, der er fastlagt i EF's lovgivning.

2.2.1. Udvalget bemærker, at EF's lovgivning på dette område hidtil hovedsagelig har taget sigte på harmonisering vedrørende motorkøretøjer, metrologi og elektriske produkter. Resultatet er blevet omfattende standardisering på de nævnte områder; Udvalget tilslutter sig, at man nu vil prioritere maskiner og apparater, bygningsmaterialer og visse former for elektrisk materiel, men dette må dog ikke føre til, at de tidligere nævnte områder negligeres. I denne forbindelse skal Udvalget imidlertid understrege, at den nye strategi ikke må føre til, at man opgiver den traditionelle indfaldsvinkel til de nævnte sektorer, hvor der hidtil er opnået tilfredsstillende resultater med harmoniseringen.

2.2.2. Som Udvalget forstår det, gør Kommissionens nye metode det nødvendigt, at Rådet vedtager direktivforslag, hvori der fastlægges en generel politik med hensyn til markedsførte produkters sikkerhed samt sikkerheden i virksomheder.

2.3.1. I den nye metode bør man, jf. bemærkningen ovenfor lægge særlig vægt på sikkerheds- og sundhedsbestemmelserne, som bør nedfældes i direktiver. Det er i denne forbindelse særligt vigtigt, at bestemmelserne formuleres så nøjagtigt, at de kan gennemtvinges ad rettens vej; formålet er at forhindre, at afgørelser om sådanne bestemmelser undrages den gængse demokratiske procedure med høring af arbejdsmarkedets parter, som nok følges for direktivers vedkommende, men ikke ved udarbejdelsen af standarder.

2.3.2. Udvalget mener endvidere, at man i de tilfælde, hvor standarderne har betydning for forbrugere og/eller arbejdstagerinteresser, på effektiv vis bør inddrage repræsentanter for de berørte grupper i CEN/CENELEC's udarbejdelse af standarder.

2.4. Overskriften på side 21 under stk. 3, litra c), bør ændres, idet »Elektrisk materiel« defineret som »industriprodukter, herunder navnlig inden for informationsteknologisektoren og sektoren for elektriske apparater, der anvendes i læge- og dyrlægepraksis« er vildledende og unøjagtig.

2.5. Man bør undgå at skabe en situation, hvor der lægges for stor vægt på én erhvervsgrænse i én medlemsstat, da dette vil føre til misbrug af dominerende stilling.

2.6. Der er udtrykt bekymring over forholdet mellem europæiske standarder og den internationale konkurrence. En række ensartede standarder er en forudsætning for vækst på det interne marked og størst mulig deltagelse af samtlige medlemsstater. Samtidig kan det øgede antal standarder inden for EF imidlertid gøre det vanskeligere for konkurrenter fra tredjelande af afsætte deres produkter på EF's marked. Udvalget fastholder dog, at harmoniseringen inden for EF ikke bør udskydes af disse årsager, men bør fremmes på verdensplan og bygge på gensidighed. Udvalget skal i den forbindelse anmode Kommissionen om at overveje, hvilke yderligere modforholdsregler der kan træffes over for tredjelande, som uden selv at tilbyde noget til gengæld høster urimelige fordele af de nye muligheder for at vinde indpas på det europæiske marked, som harmoniseringen af EF-standarderne vil indebære.

2.7.1. Gensidig anerkendelse af attester er det vigtigste element i den praktiske gennemførelse inden for EF af samhandel, som er befriet for tekniske hindringer. Det er også hjørnestenen i den nye metode, som Kommissionen foreslår. Gensidig anerkendelse af de afprøvningsmyndigheder i de enkelte medlemsstater, som har ret til at attestere, at produkter er i overensstemmelse med europæiske standarder eller en medlemsstats standarder, skal derfor gennemføres snarest.

2.7.2. Kommissionen bør gennemføre en undersøgelse af de gældende ordninger for udstedelse af typegodkendelsesattester samt fremlægge forslag til, hvorledes gennemsigtigheden og kontrollen med markedsførte produkter kan forbedres.

2.8.1. For at skabe større klarhed omkring placeringen af det juridiske ansvar for mangelfulde produkter, for hvilke der er givet attestation, foreslår Udvalget, at der udarbejdes et retligt dokument, hvori det tydeligt anføres, hvem der må

påtage sig erstatningsansvaret. En EF-forordning vil muligvis være det mest egnede instrument.

2.8.2. Tilsvarende vil den nye harmoniseringsmetode sandsynligvis skærpe problemerne omkring de forskellige ordninger for produktansvar i EF. Udvalget opfordrer Rådet til snarest at træffe afgørelse om direktivet om produktansvar, som har så stor betydning for forbrugernes sikkerhed og sundhed.

2.9. Udvalget noterer sig, at en lang række udvalg beskæftiger sig med standardisering på europæisk og nationalt plan, og at der forskes ihærdigt og ydes store bevillinger. Det er vigtigt, at alle eksisterende europæiske standarder anvendes i hver enkelt medlemsstat, og at harmoniseringen af alle nye relevante standarder gøres så klar og tydelig som muligt. Markedet for nye produkter skal forberedes ved, at der orienteres om nye standarder, så disse finder størst mulig udbredelse. EF bør bidrage til finansieringen af de opgaver, som Kommissionen pålægger CEN/CENELEC, hvortil hører udgifterne ved nationale udvalgs deltagelse.

3. Afsluttende bemærkninger

3.1. Udvalget udtrykker tilfredshed med, at det vil blive anmodet om udtalelse om alle de nye direktiver, da disse vil falde ind under Rom-traktatens artikel 100.

3.2. Udvalget mener fortsat, at samtlige berørte parter bør sætte mere ind på at få fjernet tekniske handelshindringer. Udvalget mener, at antallet af direktiver, som er kørt fast i Rådet, eller som gennemføres utilstrækkeligt i medlemsstaterne, er alt for stort og i høj grad er til hinder for etableringen af et stærkt internt marked i EF.

Bruxelles, den 25. april 1985.

Gerd MUHR
Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg

BILAG**til det økonomiske og sociale udvalgs udtalelse****BILAG I****Afstemning**

Afstemningen om udtalelsen som helhed fandt sted ved navneangivelse. Følgende medlemmer, tilstedeværende eller repræsenterede, stemte for udtalelsen:

Arena, Bagliano, Bernasconi, Binnenbruck, de Caffarelli, Campbell, Ceyrac, De Bievre, De Bruyn, De Tavernier, Eelsen, Emo Capodilista, Fortuyn, Fuller, Goris, Gredal, Hannon, Hemmer, Hilken, Jaschick, Kelly, Kenna, Lauga, Law, Löw, Margot, Marvier, Masprone, Noordwal, de Normann, Paggi, Pearson, Pelletier, Plank, Poeton, Querleux, Regaldo, Romoli, Roseingrave, Schwarz, Stahlmann, Storie-Pugh, Strobel, Swift, Tamlin, Van der Mensbrugge, Van Melckenbeke, Ventejol, Williams, De Wit, Zinkin, Zoli

Følgende tilstedeværende eller repræsenterede medlemmer stemte imod udtalelsen.

Amato, Beretta, Boddy, Cavazzuti, Cremer, Curlis, Dassis, De Grave, Della Croce, Delourme, Drago, Dunet, d'Elia, Engelen-Kefer, Etty, Flum, Glesener, van Greunsven, Hammond, Houthuys, Jarvis, Jenkins, Kirschen, Lojewski, Masucci, Meraviglia, Milne, Murphy, Nielsen Bent, Nielsen Preben, van Rens, Schneider, Schoepges, Smith, L. J., Spijkers, Tixier, Saiu, Vercellino, Weber.

Følgende tilstedeværende eller repræsenterede medlemmer stemte hverken for eller imod.

Ognibene.

BILAG 2**A. Forkastede ændringsforslag**

Følgende ændringsforslag til afdelingens udtalelse, som var indgivet i overensstemmelse med forretningsordenen, blev forkastet under debatten:

Punkt 2.7.

Sidste punktum erstattes af følgende:

»Fællesskabet bør oprette et standardiseringsorgan med trepartsledelse til at udarbejde udkast til sikkerhedsnormer. Indtil et sådant organ oprettes, må det sikres, at alle berørte parter, navnlig industrien, arbejdstagerne og forbrugerne medinddrages i arbejdet i CEN/CENELEC.«.

Begrundelse

Den nuværende sammensætning af CEN/CENELEC's medlemsorganer og disses procedurer gør det ikke muligt at opstille sikkerhedsnormer, som arbejdstagerne og forbrugerne kan acceptere.

Resultatet af afstemningen

33 stemte for, 38 stemte imod, 17 stemte hverken for eller imod.

BILAG 3**Mindretalerklæring**

Efter afstemningen med angivelse af navn fremsatte medlemmerne fra arbejdsgivergruppen (Gruppe II), som havde stemt imod, følgende mindretalerklæring:

Forslaget om et europæisk standardiseringsprogram har måske endnu ikke fået enstemmig tilslutning, selv om tanken vinder flere og flere tilhængere især i visse medlemsstater og i Kommissionen.

Efter arbejdstagergruppens mening ville det være helt naturligt, om Det økonomiske og sociale Udvalg foreslog en løsning, som på effektiv vis medinddrog arbejdsmarkedets parter i udarbejdelsen af standarder. Forslaget om at tildele observatørerne stemmeret udgør således kun et begrænset fremskridt. Når man diskuterer standarder, sender industrien sine særlige repræsentanter til møderne (når f.eks. legetøj er på dagsordenen, er det legetøjsfabrikanterne, som er til stede). Det samme er imidlertid ikke tilfældet for arbejdstager- og forbrugerorganisationernes vedkommende. Her er det de samme få mennesker, som skal tage sig af såvel legetøj som elevatorer og traktorer. Og det er ikke ved at give dem stemmeret, at man forbedrer udarbejdelsen af standarder. Det er nødvendigt med et organ, som forvaltes af arbejdsmarkedets parter i fællesskab.

Eftersom den nuværende sammensætning af CEN/CENELEC's medlemsorganer og disses procedurer ikke gør det muligt at opstille sikkerhedsnormer, som arbejdstagerne og forbrugerne kan acceptere, foreslår Gruppe II ændringsforslag nævnt i bilag 2.

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

FJORTENDE BERETNING OM KONKURRENCEPOLITIKKEN

Beretningen om Konkurrencepolitikken offentliggøres hvert år af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber for at efterkomme den anmodning, som Europa-Parlamentet fremsatte i sin resolution af 7. juni 1971. Denne beretning, som udgives i tilslutning til Den Almindelige Beretning om De europæiske Fællesskabers Virksomhed, tilsigter at give en samlet oversigt over den konkurrencepolitik, der er fulgt i det forløbne år. Første del vedrører anvendelsen af denne politik over for virksomheder. Beretningen behandler dernæst statsstøtte, tilpasning af de statslige handelsmonopoler og offentlige virksomheder. Tredje del af beretningen omhandler koncentrationsudviklingen i Fællesskabet.

256 sider

ISBN 92-825-4869-4

CB-41-84-822-DA-C

Udgives på: dansk, engelsk, fransk, græsk, italiensk, nederlandsk, tysk.

Pris i Luxembourg (moms ikke medregnet): bfr. 500 dkr. 90

KONTORET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS OFFICIELLE PUBLIKATIONER
L-2985 Luxembourg

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

BERETNING OM DEN SOCIALE UDVIKLING

ÅR 1984

BRUXELLES — LUXEMBOURG / MARTS 1985

**BERETNING UDGIVET I TILSLUTNING TIL »ATTENDE ALMINDELIGE BERETNING OM DE
EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS VIRKSOMHED« I MEDFØR AF ARTIKEL 122 I EØF-
TRAKTATEN**

Kommissionen offentliggør en gang om året en socialberetning, som i hovedtræk fremstiller det forløbne års begivenheder på det sociale område i de ti EF-lande.

I indledningen gives der på baggrund af den almindelige politiske situation en beskrivelse af Fællesskabets vigtigste aktiviteter på det sociale område i 1984, ligesom Fællesskabets planer i den nærmeste fremtid skitseres.

Indholdsfortegnelse:

- A. Indledning
- B. Den sociale udvikling i Fællesskabet i 1984
- C. Statistisk oversigt

236 sider

ISBN 92-825-5345-0

CB-43-85-733-DA-C

Udgives på: dansk, engelsk, fransk, græsk, italiensk, nederlandsk, tysk

Pris i Luxembourg (moms ikke medregnet): bfr. 800 dkr. 143

KONTORET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS OFFICIELLE PUBLIKATIONER

L-2985 Luxembourg